

Οι μνησικάκοι τρέχουν ολοταχώς προς το θάνατο (Παροιμ. Σολ. 12.28) (Ιεροδιακόνου π. Φιλαρέτου, Ι. Μ. Αγίας Λαύρας Καλαβρύτων)

/ [Πεμπτουσία](#)

Κατά τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος η μνησικακία αποτελεί δηλητήριο στην ψυχή μας, είναι αποξένωση της αγάπης και συνεχής αμαρτία [1]. Γι' αυτό από όλα τα αιτήματα της Κυριακής Προσευχής μόνο ένα συνοδεύεται από κάποια προϋπόθεση. Για την άφεση των «ὀφειλημάτων» θέτει ως όρο ο Κύριος μας το «ως και ημεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν», δηλαδή μένει ασυγχώρητος όποιος δεν συγχωρεῖ [2]. Το να συγχωρήσω κάποιον σημαίνει να βάζω ανάμεσα σε μένα και στον «εχθρό» μου την ακτινοβόλα συγχώρεση του ίδιου του Θεού [3]. Ο Κύριος μας κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο μας δίνει την δυνατότητα να καθαρούμε των αμαρτιών μας και μετά το Βάπτισμα μέσα από αυτή την προϋπόθεση. Έτσι εξαρτάται από εμάς, η στάση που θα κρατήσουμε στο θέμα της συγχωρητικότητας προς τον πλησίον μας θα γίνει και το κριτήριο για τη

δική μας συγχωρητικότητα από το Θεό [4].

Η προϋπόθεση αυτή που μπορεί να μας οδηγήσει στον Παράδεισο αποτέλεσε στεφάνι μαρτυρίου ενός Αγίου που συναντάμε στο Συναξάρι. Ο Άγιος Νικηφόρος που η μνήμη του τιμάται την 14^η Φεβρουαρίου συγχωρώντας τον καλύτερο του φίλο φθάνει στη Βασιλεία των Ουρανών. Ο Άγιος Νικηφόρος ήταν φίλος με τον Σαπρίκιο, Ιερέα από την Αντιόχεια, η φιλία τους ήταν τόσο δυνατή που ο διάβολος την μίσησε. Όμως ο Άγιος Νικηφόρος ως γνήσιος χριστιανός κατάλαβε ότι ήταν έργο δαιμονικό και προσπάθησε να συμφιλιωθεί με τον Σαπρίκιο στέλνοντάς του πολλούς μεσολαβητές, οι οποίοι όμως δεν κατάφερναν τίποτα. Τότε αποφάσισε να πάει να τον συναντήσει ο ίδιος, μήπως και μαλακώσει η καρδιά του, μήπως και θυμηθεί την αγάπη που υπήρχε μεταξύ τους, γονάτισε ο Άγιος και του ζητούσε συγγνώμη, όμως ο Σαπρίκιος απέστρεφε το πρόσωπό του. Ωστόσο την περίοδο αυτή ανεβαίνει στον βασιλικό θρόνο ο Ιουλιανός ο Παραβάτης με τον αδελφό του Γάλλο και ξανά ξεκινούν οι διωγμοί των χριστιανών με αποτέλεσμα ο Σαπρίκιος να βρεθεί αντιμέτωπος με τον ηγεμόνα και να δοκιμαστεί η πίστη του στον Χριστό. Υποβάλλεται στο μαρτύριο της κοχλίας από την οποία με την χάρη του Θεού επιζεί κι έπειτα αποφασίζεται η αποκεφάλισή του.

Τότε ο Άγιος Νικηφόρος μη θέλοντας να μείνει ασυγχώρητος από τον φίλο του, την στιγμή που πορευόταν στο μαρτύριο έπεσε πάλι στα πόδια του και με δάκρυα

του ζητούσε να τον συγχωρέσει, να θυμηθεί την φιλία και την αγάπη που είχαν για να μην στερηθεί την αιώνια μακαριότητα. Μάταια, ο Σαπρίκιος γι' άλλη μια φορά του απέστρεψε το πρόσωπό του. Τότε ο μακάριος Νικηφόρος που και της νίκης επαξίως υπήρξε επώνυμος του ξανά ζητά συγγνώμη φοβούμενος την απολογία που θα δώσουν για την έχθρα τους στον Χριστό, όμως ο Σαπρίκιος στην τόσο μεγάλη ταπείνωση μένει γι' άλλη μια φορά κωφός. Έφτασαν λοιπόν στον τόπο της καταδίκης αλλά η Θεία Χάρις είχε εγκαταλείψει τον Σαπρίκιο λόγω της μνησικακίας του με αποτέλεσμα να αρνηθεί τον Δεσπότη Χριστό, ο Άγιος όμως πάλι τον παρακαλεί, να σκεφτεί τους άθλους του και την Ιερwsύνη με την οποία τιμήθηκε και να μην δειλιάσει, να μην αρνηθεί τον Χριστό. Και πάλι τίποτα, όλες οι προσπάθειες του φίλου του ναυάγησαν, η καρδιά του Σαπρικίου είχε γίνει σαν πέτρα. Τότε ο Άγιος αντιεισήγαγε τον ευατό του στο μαρτύριο και κλείνοντας τον αυχένα ζήτησε το ξίφος παρακαλώντας τους δήμιους να αποκεφαλίσουν αυτόν αντί του Σαπρικίου. Έτσι με προσταγή του ηγεμόνα οι δήμιοι αποκεφάλισαν τον Νικηφόρο, ο οποίος κι φάνηκε στην πράξη νικητής της μνησικακίας [5].

Ο αγώνας κατά της μνησικακίας πρέπει να είναι διαρκής, αυτό έκανε κι ο Άγιος Νικηφόρος αφού η αγάπη κατά τον Άγιο Μακάριο τον Νοταρά είναι πλήρωμα και τελείωση του νόμου ενώ η μνησικακία και το μίσος είναι αναίρεση κι αθέτηση όλου του νόμου και κάθε αρετής [6]. Μείναμε γυμνοί λέει ο Άγιος Αμβρόσιος Επίσκοπος Μεδιολάνων σαν τον Αδάμ. Πήραμε από τον διάβολο ένα δάνειο που δεν μας χρειαζόταν κι από ελεύθεροι «εν Χριστώ» που ήμασταν αιχμαλωτιστήκαμε στον διάβολο. Ο εχθρός κρατούσε το γραμματίο αλλά ο Κύριός μας το κάρφωσε πάνω στον Σταυρό και το έσβησε με το Αίμα Του, εξαλείφοντας έτσι το χρέος μας και ελευθερώνοντάς μας [7].

Πολλές φορές αναρωτιόμαστε πώς να συγχωρήσουμε τους αδελφούς μας αφού μας συκοφάντησαν, μας εξύβρισαν και μας λύπησαν; Κι όμως δεν υπάρχει μέτρο στην αγάπη. Αυτή ήταν η απάντηση του Κυρίου μας στον Πέτρο όταν τον ρώτησε: «Κύριε, ποσάκις αμαρτήσει εις εμέ ο αδελφός μου και αφήσω αυτό; έως επτάκις; λέγει αυτό ο Ιησούς· ου λέγω σοι έως επτάκις, αλλ' έως εβδομηκοντάκις επτά.» [8], θέλωντας να του δείξει ότι δεν υπάρχει όριο, δεν υπάρχει μέτρο. Πόσα μπορεί να είναι τα λάθη και τα αμαρτήματά μας για τα οποία ζητούμε συγχώρεση; Συνεχόμενα, ατελείωτα, έτσι αφού έχουμε την απαίτηση να συγχωρούμαστε από τον Θεό γι' ότι κι αν κάνουμε, αυτό πρέπει να πράξουμε κι εμείς στους συνανθρώπους μας. Ας παραδειγματιστούμε από τον Άγιο Διονύσιο Επίσκοπο Ζακύνθου που συγχώρεσε και φυγάδεψε τον δολοφόνο το αδελφού του.

Κατά τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη για να αποκτήσουμε την αρετή της μνησικακίας, να αγαπάμε και να προσευχόμαστε για τους εχθρούς μας, δεν

χρειάζεται τίποτα άλλο από το να δούμε μια φορά τον Κύριό μας καρφωμένο και ματωμένο πάνω στον Σταυρό, να φωνάζει με το ακάνθινο στεφάνι στο κεφάλι, με πρόσωπο ατιμασμένο και κατάρτυστο, με μαραμένα χείλη και να παρακαλεί τον Πατέρα του να συγχωρήσει τους σταυρωτές του παρόλο που μπορούσε να προστάξει τη γη να τους καταπιεί εν ριπή οφθαλμού [9].

Πορευόμαστε προς το Πάσχα, ας κρατήσουμε λοιπόν αυτό το συγνώμη που ζήτησε ο ένας από τον άλλο κατά το εσπέρας της Κυριακής της Τυρινής στον πρώτο κατανυκτικό εσπερινό κι όλοι μαζί να οδηγηθούμε στην Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα, όπου ο Κύριος την Μεγάλη Παρασκευή επάνω στον Σταυρό Του θα μας θυμίσει ότι έσβησε το «δάνειο» στο οποίο μας εγκλώβισε ο διάβολος και συγχωρώντας τους σταυρωτές του θα μας δείξει την οδό για τον Παράδεισο.

Παραπομπές:

- 1. Ιωάννου Σιναΐτου, *Κλίμαξ (Περί μνησικακίας, Λόγος θ΄)*, εκδ. Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 1978, σ. 166.**
- 2. Νικοδήμου Μητροπολίτου Πατρών, *Μηνύματα Τριωδίου Α΄*, εκδ. Αποστολική Διακονία της Ελλάδος, Αθήνα 1990, σσ. 97-98.**
- 3. Αλεξάνδρου Σμέμαν (πρωτοπρ.), *Μεγάλη Σαρακοστή (πορεία προς το Πάσχα)*, εκδ. Ακρίτας, σ. 33.**
- 4. *Πάτερ ήμων (κατά τους Πατέρες)*, εκδ. Ετοιμασία, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 2009, σσ. 32-33.**
- 5. *Ο Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας*, τ. β΄, Αθήνα 1964, σσ. 252-258.**
- 6. *Πάτερ ήμων (κατά τους Πατέρες)*, σ. 81.**
- 7. *Πάτερ ήμων (κατά τους Πατέρες)*, σ. 100.**
- 8. Μτθ. 18, 21.**
- 9. Νικοδήμου του Αγιορείτου, *Αόρατος Πόλεμος*, σ. 259.**